

Mas i el dret a no decidir

ANDREU MAYAYO

PÚBLIC, 19 Oct 2010

El catalanisme polític al segle passat es fonamentava en dues comes ben definides: la construcció nacional de Catalunya i la modernització d'Espanya. Ras i curt: autogovern i democràcia. Als anys trenta, la implicació d'ERC en el Govern de la República va ser total i absoluta. El mateix ha fet el PSC, de bracet del PSOE, d'ençà de la recuperació de la democràcia. En canvi, Jordi Pujol va ser fer costat però sense entrar a formar part del Govern, malgrat les peticions reiterades d'UCD, PSOE i PP. En aquest sentit, Miquel Roca i Josep Antoni Duran i Lleida, entre d'altres, s'han quedat sense la cartera de ministre.

El viratge sobiranista d'Artur Mas ha trencat amb la doctrina Pujol i amb la política del peix al cove. Curiosament, l'estratègia política del PNB transita en direcció contrària. Iñigo Urkullu ha tancat al calaix el pla sobiranista d'Ibarretxe i ha pactat amb el PSOE el compliment de les transferències previstes a l'Estatut de Gernika. I ho ha fet, convé subratllar-ho, des de l'oposició política a Euskadi, amb un Govern en minoria dels socialistes bascos amb el suport extern del PP.

Els nacionalistes bascos encara se'n riuen ara del prec de Felip Puig de no pactar els pressupostos per fer caure el Govern Zapatero. De fet, ha estat la inhibició de CiU el que els ha permès aconseguir una posició privilegiada en el pacte polític. A més a més, l'acord consolida Zapatero fins a les properes eleccions. Mentre CiU aposta pel dret a decidir a Catalunya, ahora decideix renunciar a decidir a Madrid en benefici de l'autogovern català. CiU ha deixat de ser útil a Madrid i el famós concert pot esdevenir un nou brindis al sol.